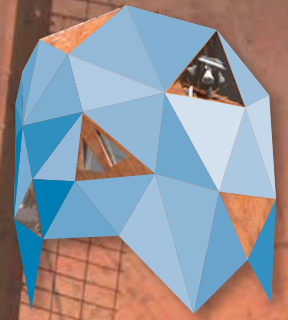

Pauluswerk

Overwin het kwade door het goede

daadwerkelijke hulp

Jaargang 21 - november 2017 - nummer 3

Wit en Zwart. Over het plaatsen van mensen in de “goede” of “slechte” hokjes 2

Het schrijverscafé geeft mensen een stem 3, 5, 7

Dagje uitwaaien in Kinderdijk groot succes 4

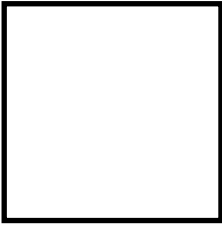
Welkomstbalie Pauluskerk: Gesprek met coördinator Ellen Mulder 6

Overpeinzingen van een “ambassadeur” van de Pauluskerk
Nieuw kabinet: bedenkingen, maar ook nieuwe kansen 7

“Wie had dat gedacht” Kerkdiensten in de Pauluskerk 8

ontmoeting

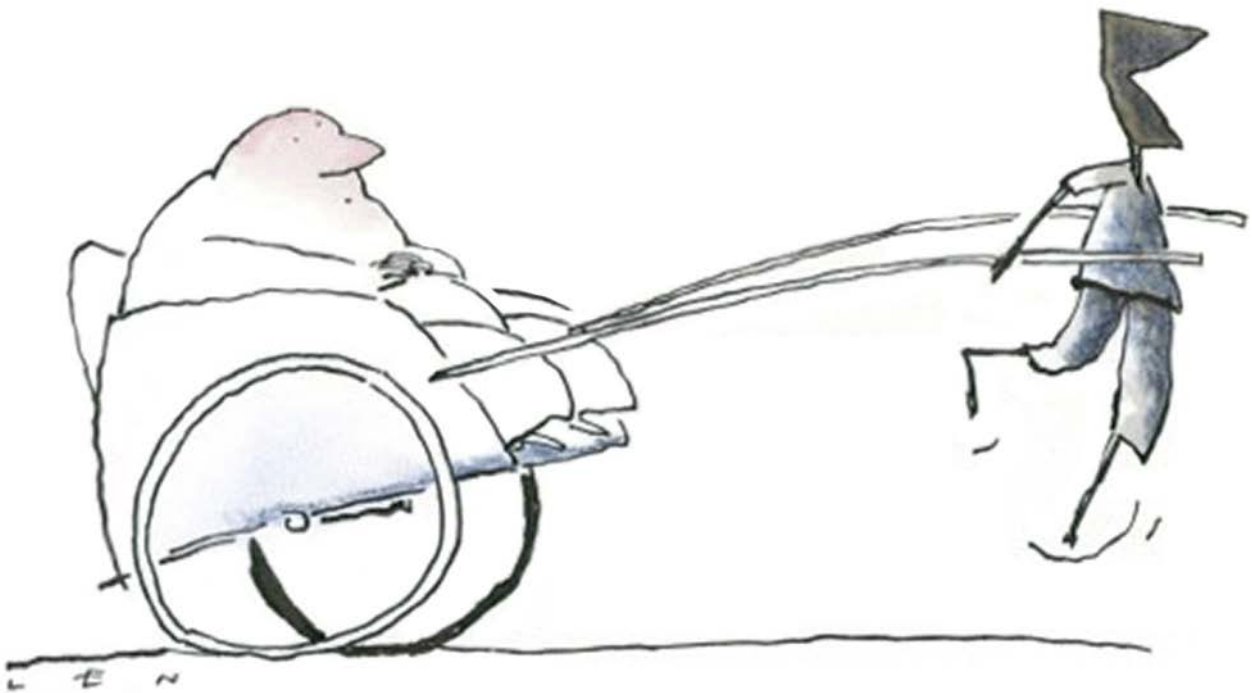
bezinning

Wit en Zwart.

Over het plaatsen van mensen in de “goede” of “slechte” hokjes

Het was mijn schoondochter die mij de ogen weer verder opende. Zij is Engelse, maar wel van Jamaicaanse komaf. Zij heeft een “kleurtje”, zoals dat dan heet. Aan tafel hadden we een gesprek, nog niet zolang geleden, ergens na de 5e december, over de Nederlandse traditie van het vieren van Sinterklaas. En de aanwezigheid binnen die traditie van Zwarte Piet. Zij had met de nodige belangstelling het vaak hoogoplopende gesprek daarover in Nederland gevolgd. Toen ik haar vroeg wat zij van de figuur van Zwarte Piet vond, reageerde zij beheerst, maar wel vol afgrijzen.

Hoe was het mogelijk, dat er in Nederland nog altijd een dergelijke traditie bestond? In haar ogen was Zwarte Piet geen onschuldige figuur, die je je heel goed zwart kon voorstellen, omdat hij nou eenmaal door de schoorsteen was gekropen. Nog even los van de vraag of de meeste Nederlanders eigenlijk nog wel beroupte schoorstenen hebben. Voor haar was Zwarte Piet op zijn minst een heel slechte grap met racistische trekken. Een denigrerend stereotype van zwarte mensen. Vooral, omdat “echte” Zwarte Pieten niet alleen zwart zijn geschminkt, maar ook nog uitgemonsterd in leuke gekleurde pakjes, met een pruik met zwarte krullen, gouden oorringen, felle rode lippen en een krom soort taaltje, dat alleen in de verte aan Nederlands doet denken. Kort voor ons gesprek had een Nederlandse televisiezender de proef op de som genomen. In Londen had men een aantal “echte” Zwarte Pieten over straat laten lopen en Londense voorbijgangers gevraagd om een reactie, na

uitleg over die typische Nederlandse traditie. Het overgrote deel van de mensen reageerde afwijzend, vaak verontwaardigd en boos. Dit was geen onschuldige vorm van volksvermaak. Maar een vorm van racisme. In Groot Britannië, in ieder geval in Londen met zijn grote hoeveelheid mensen met wortels in of afkomstig uit de voormalige koloniën, not-done en maatschappelijk onacceptabel. Toen ik dat gezien had, was ik definitief om. Hoe diep geworteld ook, met Zwarte Pieten is Sinterklaas geen onschuldig, gezellig volksfeest, vooral voor de kinderen. Maar een witte traditie, met sterk koloniale trekken, kwetsend en kleinerend voor veel van mijn zwarte medemensen. Of ik dat als witte Nederlander, met gevoel voor tradities, nou vervelend vind of niet.

In haar met lichte toon, maar met serieuze ondertoon geschreven, vaak humoristische, vaak pijnlijke boek “Hallo, witte mensen” noemt Anousha Nzume dat zwart schminken van

Zwarte Piet een vorm van “blackface”. Eerlijk gezegd kende ik dat woord niet. Zij schrijft: “Wat is blackface? Waar komt het vandaan? Waarom roept het afschaffen van het zwarte gezicht van Zwarte Piet zoveel heftigheid en gevoel van verlies op bij veel witte Nederlanders? Blackface is een term waar de meeste Nederlanders tot voor kort nog nooit van hadden gehoord. In andere landen die hebben meegedaan aan de trans-Atlantische slavenhandel, is het ondenkbaar om je collectief jaarlijks zwart te schminken en gezellig te entertainen. Blackface was (en is) een vorm van theatrale make-up gebruikt door niet-zwarte performers om een zwart persoon te representeren. Vaak een dom, grappig, lollig, schattig simpel wezen of karikatuur”. Een hokje dus, waarin niet-zwarte mensen zwarte mensen duwen, bewust of onbewust.

Ik gebruik hier de figuur van Zwarte Piet als een ernstig voorbeeld van het plaatsen van

een groep mensen in het "slechte" hokje. Ook ik was/ben een van die witte personen, die niet of onvoldoende heeft gereflecteerd op zijn eigen positie als wit mens/witte man. Ook ik ben vaak iemand, die zich onvoldoende bewust is van zijn - in mijn geval - witte privileges. Privilege houdt volgens Nzume in, "dat dingen systematisch makkelijker gaan voor een hele groep mensen op basis van hokjes en in welk hokje jij zit is soms al voor jou bepaald door waar of hoe jij geboren bent". De mensen die niet in zo'n "goed" hokje zitten worden benadeeld, niet erkend op hun waarde, onderschat, gedenigreed of buitengesloten. Veel van de mensen die naar de Pauluskerk komen zitten niet in zo'n goed hokje. Steeds meer probeer ik mijzelf bewust te maken van wat het betekent om in de verkeerde hokjes te zitten.

Het recente regeerakkoord was voor mij de zoveelste teleurstelling over de dominante manier van denken van de Haagse politiek. In weerwil van het basisartikel uit onze Grondwet, dat zegt: "Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan". Hoe je tegen die achtergrond als Haagse politieke coalitie in de rechtsstaat Ne-

derland in den vrede tot een beleid kunt komen, dat er vooral op uit is om er te zijn voor de "gewone", "normale" (witte?) Nederlander is mij een raadsel, zacht gezegd. Daarmee zet je per definitie weer en nog steeds hele groepen mensen in Nederland welbewust in het "verkeerde" hokje. Daarmee bouwend aan wantrouwen tussen groepen mensen in plaats van aan vertrouwen in elkaar, zoals de hele discussie over Zwarte Piet overduidelijk laat zien.

De Pauluskerk is de welbewuste, bijbelsgefundeerde poging te komen tot een inclusieve samenleving. Een poging te komen tot een wereld waarin alle vormen van racisme en uitsluiting en onverdiend privilege alleen maar goed zijn voor het verleden. Als de Ene de "vader en moeder" (en dus niet: man, wit, heteroseksueel et cetera) is van alle mensen, dan moet zo'n samenleving toch in het verschiets liggen!? Zoiets geloof je, zoiets hoop je, naar zoiets werk je toe. Eén van de hoofdstukken in Nzume's boek heet "Witte verlossers". "Een witte verlosser is een wit, westers persoon die mensen in "ontwikkelingslanden" ver weg of in "achterstandswijken" in de eigen stad wil "helpen" zonder zich enigszins bewust te zijn van het eigen witte privilege, van mondiale machtsstructuren, van zijn/haar bijdrage daaraan, of van de cultuur en situatie van "zielige"

mensen die ze uit de goedheid van zijn/haar witte, westerse hart proberen te "redden". Andere, "zielige" mensen als decor voor je eigen ontwikkeling, inspiratie en o, ja: "passie". Dit is iets, vind ik, dat elke goedwillende Nederlander zich aan moet trekken. Maar ook de Pauluskerk is soms niet vrij van zo'n verlossingscomplex. Het is goed, dat de Pauluskerk open staat voor iedereen, zonder aanzien des persoons. Dat doen we met opvang, zorg en hulpverlening, met zinvolle dagbesteding en bouwen aan waardigheid.

Maar we kunnen nog een stap verder. Mensen in de "verkeerde" hokjes hebben minder baat bij mensen die voor hen op de Bühne staan om hun verhaal te doen. Mensen in de "verkeerde" hokjes hebben vooral baat bij echte bondgenoten. Lees: mensen die het mogelijk maken dat zij zelf op de Bühne staan en hun eigen verhaal doen en zichtbaar maken. Dat staat ons in en vanuit de Pauluskerk te doen de komende jaren, als het gaat om zwarte mensen en de discussie over Zwarte Piet, als het gaat om vrouwen, die het slachtoffer zijn van mannelijk geweld, als het gaat om holebi's en transgenders, als het gaat om mensen in armoede, als het gaat om het leven en welzijn van de mensen zonder verblijfspapieren.

Dick Couvée

Uit het Schrijverscafé

Wat ik zag hier naar toe:

Ik zag: Een vrouw,
fietsend tegen de wind,
een sjaal voor haar mond.
Ik dacht: "Voor de kou."

Ik zag: Een kleine man,
die in de tunnel
hele grote stappen nam.

Ik zag: Op de hoek een vrouw met fiets,
haar witte haar gaf bijna licht,
oranje plamuur op haar gezicht!

Ik zag: Bij de kerk aangekomen, een man,
die door neongeel en donkerblauw
geboeid werd meegenomen...

Emmie Ebker

Steun de Pauluskerk

Als u het werk van de Pauluskerk wilt steunen, kunt u een bijdrage storten op een van de onderstaande banknummers:

Stichting Diaconaal Centrum Pauluskerk:
NL17 INGB 0005 4507 26

Commissie van Bijstand Pauluskerk:
NL30 INGB 0005 5661 16

Vereniging Vrienden van de Pauluskerk:
NL42 INGB 0005 1735 35

Pauluskerk Vluchtelingenwerk:
NL59 TRIO 0391 2279 12

Dagje uitwaaien in Kinderdijk groot succes

Een dagje uit is niet vanzelfsprekend voor de bezoekers van de Pauluskerk. Vaak zijn de dagen leeg en hebben de bezoekers geen vooruitzicht op iets leuks. In de Pauluskerk zijn er genoeg activiteiten die worden georganiseerd, maar een dagje uit kan de Pauluskerk niet zomaar organiseren. Daarom organiseerden we in het voorjaar een crowdfundingactie om een dagje uit wel mogelijk te maken. In een periode van 3 weken was het geld bij elkaar. Daardoor konden we een dagje naar Kinderdijk organiseren: een dag iets leuks doen met elkaar zonder zorgen. Woensdag 20 september was het zover!

Om 9.00 uur hadden de bezoekers zich al verzameld op het kerkplein. Leuk om te zien hoe enthousiast iedereen was en eigenlijk al met een bus in wilde stappen. Om 9.30 uur vertrokken we met elkaar richting Kinderdijk.

Onze eerste stop was bij café De Klok voor een kop koffie en een stukje appeltaart. Alles stond klaar: we voelden ons zeer welkom. Daarna nog een klein stukje in de bus naar de molens van Kinderdijk. Een aantal mensen is slecht ter been maar daar was aan gedacht: een medewerker van Kinderdijk stond klaar met een rolstoel voor Theo. Een tweede voor Minny werd gehaald.

Op het programma stonden een film, een tocht met een fluisterboot en een wandeling naar het molenmuseum. De groep werd in tweeën gesplitst omdat niet iedereen in één keer met de boot mee kon. De andere groep ging alvast wandelen naar het molenmuseum. Onderweg maakte iedereen veel foto's. Sommigen hadden nog nooit een molen van dichtbij gezien!

Om 13.00 uur sloten wij de dag af met een heerlijke lunch! Genoeg voor iedereen. Vooral de kroketten en kaassoufflés waren erg in trek. Twee uur later kwamen we weer aan in de Pauluskerk. Wat een dagje weg al kan doen met elkaar. De band wordt versterkt, je hebt echt tijd voor elkaar. Maar dan is daar ook weer de keerzijde: ieder gaat weer zijn eigen weg. Maar met een voldaan gevoel dat zeker!

Wij zijn ervan overtuigd dat dit soort uitstapjes een positief gevoel en meer zelfvertrouwen geven aan de bezoekers. Hierbij speelt het onderling contact met bezoekers en vrijwilligers ook een belangrijke rol. Dat was deze dag ook weer goed zichtbaar en voelbaar.

Jacqueline Kolpa

De molens op Kinderdijk

Ja, de Kinderdijk, daar was ik al jaren niet meer geweest...

Een uitje om nooit te vergeten!

Voor mij is eigenlijk elk uitje een feest;

Ik ben daar dan ook dankbaar voor, zeker weten.

We stapten om half tien in een mooie touringcar.

Om me heen zag ik veel blije gezichten.

Ook de dominee was hierbij paraat.

We reden langs mooie wegen en prachtige natuurgezichten.

In de verte zagen we de molens al draaien.

Het was mooi om te zien: zo statig als ze daar stonden!

We stapten vol moed de bus toen uit,

De stilte helaas verstorend met geluid.

We gingen eerst samen koffie drinken, met gebak.

Gelukkig bleef het buiten droog.

Toen zijn we in de fluisterboot gestapt, geheel op ons gemak.

We voeren langs de molens, zo mooi voor het oog.

Ik ben God dankbaar dat ik dit mee mocht maken.

Er zijn toch ook wel mooie dingen in ons leven.

En al gaan we wel eens in de fout:

Onze Vader zal ons zeker vergeven.

Mijn dank gaat ook naar de Pauluskerk,

Die deze fantastische dag voor ons heeft georganiseerd.

We hebben hier vandaag toch weer veel van geleerd:

Terug naar huis of de plek waar je moet leven,

Om je weer aan de dagelijkse dingen over te kunnen geven.

Miny Warmanw

Anno Domini

Webdefinities

Anno Domini of A.D. is Latijn voor in het jaar des Heeren en verwijst naar een jaartal dat na Christus in de tijd gelegen is.

Het is een systeem voor jaartelling met als beginpunt de geboorte van Jezus van Nazareth, de Christus naamgever van het christendom. ...

http://nl.wikipedia.org/wiki/Anno_Domini

Muziek Anno Domini

Dan lees je zo'n boek van 500 voor Christus

Over Alexander de Grote en zijn zus.

Zijn pa vond zijn muziek voor man-zijn niet tellen,

Dus ging hij op z'n twaalfde koppen snellen.

Zijn moeder was een beetje jaloers en sneed

Bij een muzikaal ritueel zijn eerste liefde vrolijk de keel.

Emmie Ebker

Welkomstbalie Pauluskerk

Gesprek met coördinator Ellen Mulder

De medewerkers van de Welkomstbalie vormen het eerste gezicht van de Pauluskerk dat bezoekers bij binnenkomst zien. Voor nieuwelingen is het de eerste indruk. Voor vertrouwde bezoekers, de vraagbaak en het steunpunt voor doorverwijzing naar de juiste plek zowel binnen als buiten de kerk. Tijd voor een nadere kennismaking.

De redacteur meldt zich bij binnenkomst aan de Welkomstbalie en wordt uitgenodigd even plaats te nemen. Ellen Mulder wordt gezocht en snel gevonden. We nemen voor het gesprek plaats bij het zitje, achterin op het Kerkplein.

instantie vroeg ik me af waar ik aan begonnen was. De uitzichtloosheid van veel mensen greep me aan. Wat me motiveerde, was dat in de Pauluskerk de mensen gezien worden, men geeft om de ander. Ik maakte kennis met de Welkomstbalie en werd gelijk coördinator voor

over het werk en als er iemand beschikbaar is, worden ze de kerk rondgeleid, uiteraard alleen op de plekken waar dat gelegen komt. Verder maakt de balie afspraken voor de taallessen die bezoekers volgen, voor het vluchtelingenwerk en wordt uitgelegd hoe een afspraak bij de dokter kan worden gemaakt. De bezoekers krijgen de informatie, dat ze drie keer per dag in het Open Huis gratis brood en water, en tegen een kleine vergoeding koffie en thee kunnen krijgen. Het is een veelheid van dingen. Er komen uit huis gezette vrouwen aan de balie, die een doorverwijzing krijgen, soms naar het maatschappelijk werk in de Pauluskerk. In de winter is er, bij vorst, een doorverwijzing naar de nachtopvang die de gemeente Rotterdam verzorgt. Overigens merkwaardig dat de nachtopvang niet geldt bij storm en regen. Kortom: de Welkomstbalie is een vraagbaak voor iedereen."

Het zal wennen zijn geweest in het begin, ondersteunt de redacteur. Ellen beaamt dit en zegt: "Je ontmoet mensen die lichamelijk en geestelijk veel ellende hebben doorgemaakt. Dat moet je niet mee naar huis nemen. De eerste middag toen ik zelf achter de balie zat, kwam er een bezoeker binnen die een oude bekende van mij was. Hij had een afspraak met iemand in de Pauluskerk. Dat was direct verrassend.

Het is ook weleens spannend aan de deur. De medewerkers van de Welkomstbalie krijgen de mogelijkheid om diverse cursussen, zoals assertiviteitstraining en gastheer-gastvrouw-schap te volgen. Overigens zijn de kosters altijd aanwezig en ze helpen wanneer nodig. Bij een rondleiding voor belangstellenden wijzen we altijd even op de mogelijkheid een donatie te doen voor het werk van de Pauluskerk. De medewerkers van de Welkomstbalie hebben een goede band met elkaar en vullen elkaar zo nodig aan. Niemand werkt hier voor zichzelf, maar voor de ander. Medemenselijkheid is de maat."

Tot slot merkt Ellen op: "Wat we besproken hebben, is maar een greep uit alle werkzaamheden. Wat ik zo mooi vind aan het werk van de Pauluskerk, is dat er geen oordeel of veroordeling over welke bezoeker dan ook wordt gegeven!"

Voor de foto achter de Welkomstbalie poseren vier dames die regelmatig dienst hebben, inclusief Ellen.

Hans Valkenburg

Wat me motiveerde, was dat in de Pauluskerk de mensen gezien worden, men geeft om de ander.

Welkomstbalie Pauluskerk. Van links naar rechts: Ellen, Agnes, Joke en Thea

Na een korte kennismaking volgt de onvermijdelijke vraag hoe Ellen in contact kwam met de Pauluskerk. "In 2008 verkocht ik mijn onderneming die zakelijke en vakantiereizen verzorgde", vertelt Ellen. "Daarna raakte ik betrokken bij de wereld van de palliatieve zorg. Met een aantal artsen richtte ik in Bennekom een Hospice op. Naast mijn taken als zorgvrijwilliger, verzorgde ik de organisatie en de contacten met de buitenwereld. Dit deed ik tot 2016. Vervolgens heb ik op verzoek van de Johanniter Hulpverlening kort meegekeken en gewerkt in de daklozendagopvang. Dat was voor mij tot dan een onbekende wereld. Het fascineerde mij enorm, ik werd er door gegrepen. Hierna verhuisde ik van Wageningen naar Capelle. Aan een vriendin vertelde ik, dat ik een activiteit zocht in de daklozenopvang. Ze gaf me de tip de Pauluskerk te bezoeken. Bij het eerste gesprek klikte het direct. Ik kon gelijk aan het werk!"

De redacteur vraagt naar de drijfveer van Ellen om in dit niet gemakkelijke werk te duiken. Ze antwoordt: "Er moet iets gedaan worden voor anderen. We moeten niet alleen maar roepen, we moeten ergens gaan beginnen. In eerste

de ongeveer 20 vrijwilligers. In het Hospice had ik hiermee ervaring opgedaan met 75 vrijwilligers. De achtergrond van de vrijwilligers in de Pauluskerk is heel gevarieerd. In het Hospice had ik alleen te maken met verpleegkundigen. Hier ontmoet je mensen met veel verschillende werkervaringen."

We komen te spreken over de praktijk van de Welkomstbalie. Ellen vertelt: "Er werkt altijd een team van twee medewerkers. Ze draaien een ochtend of een middagdienst. Verdeeld over de vijf werkdagen dat de balie geopend is, zijn er wekelijks dus ongeveer twintig vrijwilligers actief. Iedere dag is anders. Er lopen veel vaste bezoekers in en uit. Maar er verschijnen ook nieuwelingen die inlichtingen vragen. Deze mensen worden of in de Pauluskerk zelf naar de juiste personen verwezen, of ze krijgen informatie waar ze eventueel elders in de stad moeten zijn. Sommige mensen hebben, na goedkeuring van de gemeente, hun postadres in de Pauluskerk en komen op vaste tijdstippen bij de balie hun post ophalen.

Ook lopen er veel toeristen in de stad die de Pauluskerk graag willen zien. Ze krijgen uitleg

's Morgens...

Krioelend, scherend vlak voor en langs elkaar..
Het scheelt soms maar een halve haar!
Op volle snelheid remmen hoort er niet meer bij.
Rakelings, bijna vliegend, inhalend, zij aan zij.
Ik fiets ertussen, blijf mij verbazen,
Dat ieder, zonder de ander te raken,
Zo hard langs elkaar kan razen.

Als ik besloten heb dit op te schrijven,
Stort even later een skateboarder zich voor mijn fiets!
Gelukkig hebben we allebei niets.

Emmie Ebker

Overpeinzingen van een “ambassadeur” van de Pauluskerk

Nieuw kabinet: bedenkingen, maar ook nieuwe kansen

Op het moment dat ik dit schrijf, zijn de namen van de bewindspersonen die toetreden tot het nieuwe kabinet bekend. Wanneer dit blad rond eind november bij de lezers belandt, zal inmiddels een eerste indruk bestaan van het kabinet. Ik beseft dat de achterban van de Pauluskerk alsook de bezoekers, uiteenlopende politieke opvattingen hebben. Het is dus glad ijs. Toch een korte beschouwing. Velen, waaronder ikzelf, hadden graag een iets andere samenstelling van dit noodzakelijkerwijze uit vier partijen bestaande kabinet gezien. We moeten het er echter mee doen. Vooraf lekten, al dan niet expres, al plannen uit. In mijn vakgebied zie ik de belastingen voor grote ondernemingen flink omlaaggaan. De midden- en hogere inkomens gaan er het meest op vooruit. Daarentegen wordt de btw op eerste levensbehoeften verhoogd van 6% naar 9%. Dat laatste wordt vergoelikt met het argument dat voor iedereen de inkomstenbelasting omlaag gaat. De mensen met de laagste inkomens die bijna geen inkomstenbelasting betalen, hebben daar niets aan.

Het kabinet zal in de Tweede Kamer en in de Eerste Kamer een oppositie ontmoeten van de helft min een. Dat dwingt de nieuwe regering tot het verwerven van steun bij oppositiepartijen, die het bedrijven van politiek en het uitdragen van democratische waarden, serieus nemen. Naast bedenkingen dus ook kansen. Rotterdam is goed vertegenwoordigd in het

kabinet. Drie ministers en twee staatssecretarissen wonen in de Maasstad. Amsterdam moet het doen met twee ministers en een staatssecretaris. “Geen woorden, maar daden” zal dus zichtbaar en hoorbaar moeten worden.

Wij mogen putten uit de erfenis van de onlangs overleden burgemeester van Amsterdam, Eberhard van der Laan. Hij had een hekel aan partijpolitieke spelletjes en opportunistisch gemuggenzift tijdens debatten. Hij was van

Migranten ontbreken in de nieuwe regeringsploeg. Voor het overige is er genoeg diversiteit. Mannen, vrouwen, hetero of behorend tot een groep uit de LHBTI- (lesbisch, homoseksueel, biseksueel, transgender of interseks) minderheid, gehuwd, samenwonend, alleenstaand, zonder kinderen, met kinderen al dan niet samen met een partner, christenen en atheïsten.

mening dat wij elkaar allemaal nodig hebben om een moeilijke klus te klaren. Het land besturen met alle nationale en internationale problemen, is zo'n moeilijke klus.

Het kabinet zal moeten luisteren naar de inbreng van partijen en burgers, die de uitspraak *Overwin het kwade door het goede* van harte ondersteunen en in praktijk willen brengen.

Hans Valkenburg

“Wie had dat gedacht”

Kerkdienst op zondagmorgen: ook dat hoort bij de Pauluskerk

Kerkdiensten in de Pauluskerk

In deze aflevering van Pauluswerk, door omstandigheden, een andere invulling van deze rubriek. Een mooie gelegenheid om aandacht te geven aan de kerkdiensten die op de zondagen worden gehouden in de Pauluskerk. Wie had dat gedacht? Voor veel mensen die wel het werk van de Pauluskerk kennen, maar er niet regelmatig komen, is het een verrassing om te vernemen dat er op de eerste, tweede en vierde zondag van de maand op zondagmorgen, om 10.30 uur, kerkdiensten zijn in de Pauluskerk. Elke dienst heeft een specifieke invulling.

De dienst op de eerste zondag kent al een lange traditie. In de oude Pauluskerk preekte Hans Visser altijd en stond deze dienst bekend als “Kruispuntdienst”. Dick Couvée zette de traditie voort en preekte al in de tijdelijke kerk aan de Westersingel. Na de opening van de

nieuwe kerk, bouwt hij voort op die weg. Leden van de Commissie van Bijstand vervullen tijdens de dienst een ondersteunende rol. Begeleiding tijdens de dienst is er door een organist die het fraaie orgel bespeelt. Voor en na de dienst is er gelegenheid elkaar te ontmoeten. Na afloop wordt er koffie en thee aangeboden.

De kerkdienst op de tweede zondag staat bekend als “Begeleide Stilteviering” en staat onder leiding van Huub de Weerd. De kerkdienst op de vierde zondag wordt gekenmerkt door speciale aandacht voor cultuur, poëzie, muziek en dergelijke. Deze dienst wordt geleid door verschillende gastvoorgangers. Wellicht brengt deze aandacht voor de kerkdiensten in de Pauluskerk lezers op een idee. U bent van harte welkom!

Hans Valkenburg

ACTIVITEITEN PAULUSKERK

Open Huis

Iedere dag van de week → 9:00 - 21:00 uur

Open Atelier

Maandag en donderdag → 13:30 - 16:30 uur

Medische dienst (uitsluitend op afspraak)

Voor het maken van een afspraak:

Tel. 010 - 413 56 00 (maandag t/m donderdag)

Eethuis

Iedere maandag- dinsdag-, donderdag- en vrijdagavond → 17:00 - 18.00 uur

Vluchtelingenspreekuur

Iedere dinsdag → vanaf 11.00 uur

Iedere donderdag → vanaf 14.00 uur

Maatschappelijk werk spreekuur

Iedere dinsdag → van 9.30 - 16.00 uur

Iedere donderdag → van 9.30 - 12.00 uur

Kledinghuis

Dinsdag, donderdag en vrijdag

→ 9:00 - 16.00 uur

Taallessen

(info: www.pauluskerkrotterdam.nl)

Gitaarles

Iedere dinsdag → 19:00 - 20.30 uur

Muziekavond

(info: www.pauluskerkrotterdam.nl)

Avondgebed

Iedere vrijdagavond → 20:00 uur

Kerkcafé

Iedere werkdag → 12:00 - 13:00 uur

Zondagmiddag → 16:30

Kerkdienst

Elke 1e zondag van de maand → 10:30 uur

Begeleide stilteviering

Elke 2e zondag van de maand → 10:30 uur

Kerkdienst met aandacht voor kunst en cultuur

Elke 4e zondag van de maand → 10:30 uur

Bezoekadres Pauluskerk:

Mauritsweg 20, 3012 JR Rotterdam.

Voor actuele informatie over activiteiten van de Pauluskerk zie: www.pauluskerkrotterdam.nl

COLOFON

Pauluswerk beschrijft activiteiten van de Pauluskerk en is bedoeld voor leden, vrienden en belangstellenden van de Pauluskerk.

REDACTIE

Dick Couvée en Hans Valkenburg.

Het eerstvolgende nummer verschijnt februari 2018. Reacties, mededelingen en bijdragen voor dit nummer kunnen tot uiterlijk 22 januari 2018 gestuurd worden naar: Stichting Samen 010,

Hang 7, 3011 GG Rotterdam

T.: 010 - 466 67 22, e-mail: info@samen010.nl

Plaatsing is ter beoordeling aan de redactie.

Vormgeving: Studio Voetnoot, Utrecht

Druk: Drukkerij Kapsenberg van Waesberge, Rotterdam